

I den stora tystnaden. – Här är havet, här kan vi glömma staden. Visserligen kan man ännu i detta nu höra dess klockor sorla sitt Ave Maria – det är det dysrta och enfaldiga men ljuvliga sorlet vid korsvägen mellan dag och natt -, men det varar bara ett ögonblick. Nu är allting tyst. Havet ligger där blekt och blänkande, det kan inte tala. Himlen spelar sin eviga stumma aftonvisa med röda, gula, gröna färger, den kan inte tala. De små klipporna och stenhällarna, som löper ut i havet som för att söka rätt på den punkt där ensamheten är som störst, alla är oförmögna att tala. Denna oerhörda stumhet, som plötsligt faller över oss, är skön och förfärande, hjärtat vidgar sig. – O, vilken skenhelighet i denna stumma skönhet! Hur vackert skulle den inte kunna tala, och hur fullt med förresten, om den bara ville! Dess tungas band och dess anletes smärtfyllda lycka är ett bedrägeri, ett gyckel med din inlevelse! – Må så vara! Jag skäms inte över att vara föremål för sådana maktens gyckel. Men jag känner medlidande med dig, natur, för att du är tvungen att tala, om det så bara är din ondska som lägger band på din tunga: ja, jag känner medlidande med dig för din onskas skull! – Ack, det blir ännu tystare, och än en gång vidgas mitt hjärta: det darrar inför en ny sanning, *inte heller det kan tala*, det gycklar självt när munnen ropar något i denna skönhet, också det njuter av tigandets ljuva illvilja. Att tala, ja att tänka blir mig förhatligt: hör jag villfarelsen, inbillningen, vansinnet gapskratta bakom varje ord? Måste jag inte gyckla med mitt medlidande? Gyckla med mitt gyckel? – O hav! O afton! Ni är förskräckliga läromästare! Ni lär människan att *upphöra* att vara människa! Skall hon ge sig er i våld? Skall hon bli allt det som ni nu är, blek, skimrande, stum, oerhörd, ruvande över sig själv? Höjd över sig själv?